

LBRIS

We know
books

PENELOPE WARD
**NICIODATĂ
N-AȘ PUTEA...**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

CARLY

– Deci nu știi exact în ce te bagi? m-a întrebat prietena mea Christina.

În depărtare, o căprioară rătăcea printre copaci. „Clar nu mai ești în Los Angeles, Carly.“ Pentru prima dată mi-a trecut prin minte gândul că aici ar putea fi urși. New Hampshire însemna *la țară*. M-am cutremurat.

– Pe Scottie l-am văzut doar de câteva ori, am zis, mutându-mi telefonul la cealaltă ureche. Părea chiar dulce. Sunt sigură, însă, că va fi o provocare să am grijă de el. Nu știu ce naiba fac. N-am mai avut niciodată grijă de cineva, darămite de un adult.

Logodnicul meu, Brad, ar fi avut chiar el grijă de fratele lui mai mic dacă ar fi putut. Dar, pentru că nu mai era aici, simțeam că era responsabilitatea mea. Scottie avea 23 de ani și suferea de autism sever. Nu vorbea și, în multe privințe, era ca un copil. Tatăl lui Brad, Wayne, fusese singurul îngrijitor al lui Scottie până când murise luna trecută din cauza unui infarct. Și iubitul meu Brad murise în urmă cu doi ani într-un accident de mașină. În ultimele câteva săptămâni, Scottie fusese în grija temporară a surorii lui Wayne, Lorraine, care afirmase răspicat că nu voia să aibă grijă pe termen lung de Scottie.

Christina oftă.

– Ești sigură? Este o responsabilitate imensă.

– Asta ar fi vrut Brad. N-ar fi fost de acord sub nici o formă ca nebuna lui mătușă Lorraine să aibă grijă de Scottie. Tatăl lui era tutorele lui Scottie. Cum Lorraine este cea mai apropiată rudă a lui Wayne, toată lumea a crezut că ea va prelua responsabilitatea. Dar nu-i persoana potrivită și nu este interesată. Probabil că Wayne nu-și făcea prea multe griji – nu avea nici măcar 60 de ani. Așa că nu a existat nici un plan B în afară de Lorraine. Primul lucru pe care l-a făcut când am sunat-o ca să văd cum merg lucrurile a fost să mă întrebe dacă pot să ajut. Din seara asta are de gând să doarmă la ea acasă, ceea ce înseamnă că voi fi singură cu Scottie. M-am uitat spre casă. Oricum, trebuie să plec. Am parcat în fața casei de vreo două minute deja și trebuie să intru.

– Bine, păi, dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui! Pot să comand chestii și să fie livrate la tine.

– Mulțumesc! Apreciez, Christina. Dar nu am plecat pe Marte, sunt doar în New Hampshire. Am râs. Este doar temporar, corect? Până îl instalez într-un azil. Vorbim, am mormăit, privind fix spre pădurea din apropiere.

– Baftă, Carly!

Din documentarea limitată pe care am făcut-o până acum, am descoperit că lista de așteptare pentru a intra într-un azil putea să fie lungă, așa că *temporar* putea să însemne, de fapt, ani buni, din ce știam eu. Deși cu siguranță speram să fie mai repede de atât.

Coborând din mașină, m-am îndreptat spre partea din față a căsuței. Am inspirat adânc în timp ce mă pregăteam să bat la ușă. Cabana din lemn era modestă, în cel mai bun caz. Brad crescuse aici, în Woodsboro, New Hampshire, un orașel de țară din New England. Fusesem aici de câteva ori să îi vizităm pe tatăl și pe fratele lui, dar niciodată nu m-aș fi imaginat *locuind* aici.

După ce am bătut la ușă, Lorraine a deschis aproape imediat și a oftat exasperată.

– Oh, slavă Domnului! S-a dat laoparte ca să intru. Ai cumva hotspot?

„Nici un bună? Nici un ce mai faci?“

– Și eu mă bucur să te văd, Lorraine!

Mi-am pus valiza într-un colț și mi-am lăsat geanta să cadă; aceasta a scos un bufnet când a atins podeaua.

Scottie se plimba și își agita tableta, arătând spre ecran.

Lorraine a început direct să se plângă.

„Oh, asta nu-i de bine.“ Știam că Scottie depindea complet de dispozitivele sale.

– Care-i problema cu internetul?

– Cică ar fi un cablu de afară. Nu se știe cât le ia să-l repare.

Scottie continua să se plimbe nervos înainte și înapoi. Cu părul lui blond și trăsăturile delicate, îmi amintea așa mult de Brad al meu – mi s-a tăiat respirația conștientizând asemănarea. Era ca și cum îl vedeam din nou pe Brad, dar sub forma unui adult copil. Brad fusese cu șapte ani mai mare decât Scottie. Mama lor murise de cancer când Brad avea 18 ani, iar Scottie – 11. Așa că viața nu fusese ușoară pentru familia asta de ceva timp. Și autismul sever al lui Scottie însemna că el putea să comunice doar cu ajutorul dispozitivelor, nu conversa și nu își exprima sentimentele verbal. Mare parte din timp era în propria lume și avea nevoie de îngrijire permanentă.

Am ridicat cu stângăcie mâna pentru a-i atrage atenția.

– Bună, Scottie!

Mi-a băgat practic iPadul în față și a arătat spre el de parcă spunea: „Nu-mi pasă cine ești, doar fă să funcționeze blestemăția asta“.

– Am hotspot, am zis. Îl pornesc imediat.

Am scos telefonul și m-am grăbit să activez hotspotul. În clipa în care am făcut-o, ecranul lui Scottie s-a aprins, iar el s-a logat pe ce site era nerăbdător să intre. S-a instalat iute pe canapea.

M-am întors spre Lorraine.

– Nu-i nevoie de multe ca să fie mulțumit, huh?

În loc să îmi răspundă, ea și-a luat haina.

– Ai vreo întrebare înainte să plec, draga mea?

„Pleacă deja?“

– Păi, nu mi-ai dat deloc instrucțiuni. Am crezut că stăm și îmi spui de ce are nevoie, ce-i place să mănânce... chestii de genul ăsta.

– Mi-am făcut o programare la coafor crezând că o să ajungi acum o jumătate de oră, deci trebuie să mă grăbesc, a zis. Deja sunt în întârziere și nu vreau să-mi pierd locul. Dar nu-s multe de zis când vine vorba despre ce să-i dai de mâncare. Wayne obișnuia să-i facă un preparat cu pui. Era rețeta mamei noastre. Este singura chestie pe care Scottie o mănâncă, dar trebuie respectată rețeta *întocmai*. Ți-am scris indicațiile – sunt pe blat – și ți-am lăsat destul pentru seara asta într-o caserolă în frigider. Sunt de vreo două zile. Dar pentru mâine va trebui să faci tu.

Am înghițit în sec. Nu eram cea mai pricepută la gătit, darămite să gătesc pui de la zero pentru un pretențios la mâncare. „Doamne, ajută-mă!” Avea să iasă un dezastru. Contasem pe gândul că o să pot comanda mâncare, măcar în primele zile, până mă adunam. „Bănuiesc că asta nu se va întâmpla.”

– Nu mănâncă *altceva*?

– La cină mănâncă doar puiul ăla. Și desertul lui trebuie să fie aliniat așa. Ridică o poză. Am scos-o la imprimantă ca să vezi cum se face și ți-am scris și pe bilețelul ăsta.

Mi-a dat o poză cu un șervețel și fursecuri și alte dulciuri aranjate într-o linie.

– Ce se întâmplă dacă nu sunt aliniate cum trebuie?

– Se supără, aruncă totul pe podea.

– Bine. Am înghițit în sec. Păi... dacă la cină mănâncă pui, pe timpul zilei ce mănâncă?

– Ori tot pui făcut tot așa, ori biscuiți și covrigei. Masa principală este cina.

– Nu pare foarte sănătos. M-am încrunțat. Fără legume?

– Ai putea să încerci, dar eu n-am avut niciodată noroc. Le scui pă.

Am oftat și m-am întors spre locul unde stătea Scottie, balanșându-se înainte și înapoi în timp ce se uita la ceva pe YouTube. Măcar pentru moment era mulțumit.

– Oricum, după cum ziceam, sunt în întârziere. E prima dată când am ocazia să merg la coafor de când stau cu Scottie. Sunt sigură că mi-ai observat rădăcinile. E totul în regulă?

Femeia asta nu putea să fugă mai repede.

– Cred că da, dar pot să te sun dacă am întrebări?

– Sigur, draga mea. Nu ezita! Mereu o să fiu prin preajmă. Stau doar la câțiva kilometri mai încolo.

Am oftat.

– Bine.

Lorraine a plecat înainte să mai apuc să zic ceva. Am simțit ca și cum pe piept mi s-a pus un bolovan.

Mă simțeam pierdută stând în mijlocul casei și privind în jur în timp ce din dispozitivele lui Scottie răsunau sunete amestecate. Cred că avea trei chestii diferite care îi mergeau în același timp, pe tot atâtea dispozitive.

Decorul era întunecat, de la lambriu la mobilierul maro învechit. În casa în stil cabană cu un singur nivel erau doar două dormitoare. Am aruncat o privire într-unul din ele și mi-am dat seama imediat că era al lui Scottie. Pe perete erau atârinate poze cu orare și o grămadă de abțibilduri cu personaje din desene animate pe care nu le-am recunoscut, plus o poză înrămată cu Elton John. „Ciudat!”

Am zâmbit la o poză de pe biroul lui Scottie cu fratele lui, Brad. „Brad al meu.” Ridicând privirea la tavan, am vorbit cu logodnicul meu mort:

– Știu că și tu ai face la fel pentru mine. Te iubesc și promit să am grijă de el până găsesc un adăpost bun!

De parcă cineva de sus voia să mă provoace, m-am uitat în camera de zi și l-am văzut pe Scottie stând pe măsuța de lângă canapea. Masa era delicată și mă îndoiam că îi putea susține prea mult greutatea.

Am fugit numaidecât în camera de zi.

– Ușurel! S-ar putea să vrei să cobori de acolo, amice!

M-a ignorat. Pentru că nu vorbea, nu puteam să îl întreb de ce se hotărâse să facă asta.

Cam un minut mai târziu, a sărit pe podea, ceea ce a făcut toată casa să se zguduie. Din fericire, el părea nevătămat. Dacă și-ar fi scrântit glezna sau ceva, ar fi fost oribil. Mi-am șters transpirația de pe frunte.

După ce Scottie s-a așezat la locul lui pe canapea, m-am dus în bucătărie și am deschis frigiderul. Nu erau prea multe înăuntru: caserola cu pui și câteva bidoane mari de suc de merișoare. Am bănuț că era băutura preferată a lui Scottie.

Încă aveam așa multe întrebări. Să îl iau cu mine la cumpărături sau ar fi mai ușor să-mi fie livrate acasă cumpărăturile? La ce oră se ducea la somn? Avea nevoie de ceva ca să adoarmă? Pe Lorraine o așteptau o grămadă de întrebări de la mine, fie că îi plăcea, fie că nu.

Cumva, am reușit să trec peste restul după-amiezii. În mare, am stat lângă Scottie în vreme ce el se uita la videoclipurile lui sau se juca într-o aplicație în care era un motan vorbitor care îți răspundea. Cum Scottie mai mult mormăia și fredona la ecran, motanul făcea la fel. Am încercat să interacționez cu motanul, dar Scottie se încrunta de fiecare dată când interveneam – nu părea să îmi aprecieze eforturile. Sunt destul de sigură că, dacă ar putea vorbi, ar întreba de ce toanta asta i-a invadat spațiul.

Când a venit, în sfârșit, ora să-l pun la masă, am încercat diverse abordări pentru a-l încuraja să se ridice de pe canapea. N-a funcționat nimic până nu i-am arătat un desert: un biscuit Oreo. A părut că pricepe și s-a ridicat pentru a se duce la masa din bucătărie.

Scottie a luat imediat o bucată de pui și a mușcat din ea. Desertul era aliniat cum mă instruiseră Lorraine în biletul ei.

„Pune-le pe un șervețel pătrat! Jos pui doi ursuleți cu vitamine. Deasupra lor, un bețișor de brânză cheddar. Deasupra lui, pui patru ciocolățele cu mentă. Apoi, sus de tot, pui doi biscuiți Oreo. Preferații lui sunt cei cu cremă dublă.

Din fericire, îmi lăsase o listă de cumpărături cu lucruri obligatorii.

În timp ce Scottie continua să mănânce în bucătărie, cineva a sunat la ușă.

Speranța a înflorit în mine la perspectiva întoarcerii lui Lorraine. Dar de ce ar suna la ușă? Când am deschis însă, inima mi-a tresălit în vreme ce corpul mi s-a umplut de groază. Brusc, ziua asta dificilă devenise mult mai grea.

„Ce caută el aici?“

CAPITOLUL 2

CARLY

Josh Mathers se înălța deasupra mea, mirosind a piele, a condimente și a tutun amestecat cu aerul rece de toamnă de afară.

A trecut de mine și a intrat în camera de zi, trăgând o valiză neagră după el.

– Am venit să te eliberez.

– Poftim?

– Voi sta cu Scottie, a zis, fără să se uite la mine. Oricum aveam de gând să fac asta. Dar apoi am auzit că tu ai venit și ai grăbit lucrurile. Nesimțitul s-a uitat, în sfârșit, la mine cu ochii lui căprui pătrunzători. Poți să te întorci în La La Land.

Îl văzusem pe cel mai bun prieten al lui Brad doar de câteva ori. Și îl disprețuiam oarecum, chiar dacă nu îl cunoșteam prea bine. Dar aveam un bun motiv pentru disprețul meu. Josh era un cuceritor și avusese o influență negativă asupra lui Brad în copilăria sa. El era „cel sălbatic“ și mereu intrau amândoi în belele din cauza lui. Nu mi-a plăcut faptul că Brad s-a dus fără mine să îl viziteze pe Josh în Chicago. Nu însemna că nu aveam încredere în Brad. Doar că nu știam niciodată ce ar putea scorni prietenul lui cât ei doi erau beți. Josh Mathers însemna vești proaste. Așadar, ideea de a-i încredința îngrijirea lui Scottie părea ridicolă.

– Să mă eliberezi? Abia astăzi am ajuns, am zis. Dar oricum cred că-i mai bine pentru el să rămân.

– Sunt convins că te-au învățat la școala de frumusețe cum să ai grijă de bărbați adulți.

Cu mâinile în șolduri, am pufnit.

– Sunt surprinsă că ți-ai amintit cu ce mă ocup. Cu siguranță n-ai depus niciodată efortul să mă cunoști când Brad era în viață.

– Serios, Carly? s-a răstit. Crezi că o să te poți ocupa de el?

– Până acum a fost bine.

Am ridicat din umeri.

– Ești aici de cât timp, de câteva ore? Este bine până face o criză și nu-l poți controla. S-a uitat o dată la mine. Este de trei ori mai mare decât tine.

Încrucșându-mi brațele, am ridicat capul.

– Lorraine nu mi-a zis că a avut vreo problemă cât s-a ocupat de el și ea nu-i mai mare decât mine.

– Nu ar fi recunoscut nimic dacă astfel ar fi riscat să te descu-rajeze să vii. Este tutore pe hârtie, dar, de când a murit Wayne, încearcă să scape de responsabilitatea asta. Ți-a zis că săptămâna trecută a trebuit să îi ceară ajutorul vecinului ca să-l ridice pe Scottie de pe podea?

Am clătinat din cap.

El a încuviințat din cap.

– Abe este prieten cu tatăl meu și i-a povestit că a ajutat-o. Probabil Lorraine a uitat să menționeze asta.

– Ți-a cerut ea să vii aici?

– Nu. După cum am zis, aveam de gând să vin ca să mă ocup de lucruri de la înmormântarea lui Wayne. Doar că am avut de rezolvat niște chestii mai întâi.

– Păi, nu trebuie să rămâi. Este clar că ai un serviciu și o viață în Chicago.

El a mijit ochii.

– Și tu n-ai o viață?

– Am hotărât să o pun pe pauză. Cariera mea este un pic mai flexibilă. Lucrez ca freelancer și accept de lucru doar când vreau.

Ca make-up artist pe contract, am lucrat deseori în televiziune sau pe platourile de filmare în California. Pe un astfel de platou

l-am cunoscut pe Brad, care la vremea respectivă era scenarist pentru un serial de comedie popular.

– Păi, eu oricum lucrez în mare parte de la distanță, a zis Josh. Deci pentru mine nu-i o problemă să fiu aici. M-a săgetat cu privirea. Asta ar fi vrut Brad.

Trăgându-mi umerii spre spate, l-am provocat.

– De unde știi ce ar fi vrut Brad? Ai discutat acest scenariu cu el? Pentru că, ultima dată când am verificat, nu se aștepta nimeni ca Wayne să moară la 60 de ani.

– N-am discutat niciodată special despre asta, dar serios. Tu-l știai pe Brad de cât... de doi ani? Și poate l-ai văzut pe Scottie de câteva ori? Scottie a crescut cu mine pe lângă el. Sunt practic fratele lui.

– Ți-a zis că a avut vreo problemă cât s-a ocupat de el și ea nu-i mai mare decât mine.

– Nu ar fi recunoscut nimic dacă astfel ar fi riscat să te descu-rajeze să vii. Este tutore pe hârtie, dar, de când a murit Wayne, încearcă să scape de responsabilitatea asta. Ți-a zis că săptămâna trecută a trebuit să îi ceară ajutorul vecinului ca să-l ridice pe Scottie de pe podea?

Am clătinat din cap.

El a încuviințat din cap.

– Abe este prieten cu tatăl meu și i-a povestit că a ajutat-o. Probabil Lorraine a uitat să menționeze asta.

– Ți-a cerut ea să vii aici?

– Nu. După cum am zis, aveam de gând să vin ca să mă ocup de lucruri de la înmormântarea lui Wayne. Doar că am avut de rezolvat niște chestii mai întâi.

– Păi, nu trebuie să rămâi. Este clar că ai un serviciu și o viață în Chicago.

El a mijit ochii.

– Și tu n-ai o viață?

– Am hotărât să o pun pe pauză. Cariera mea este un pic mai flexibilă. Lucrez ca freelancer și accept de lucru doar când vreau.

Ca make-up artist pe contract, am lucrat deseori în televiziune sau pe platourile de filmare în California. Pe un astfel de platou

Josh s-a uitat la unghiile mele.

– Apropo, cum exact ai de gând să-l ștergi pe Scottie la fund cu ghearele alea?

M-am uitat la unghiile mele ascuțite de culoarea lavandei. Ca să fiu sinceră, nu mă gândisem vreo clipă că avea să fie necesar să îl ajut pe Scottie la baie. Bănuiesc că ar fi trebuit să îmi dau seama. Dar mai aveam până să descopăr totul despre ce presupune această responsabilitate. Lorraine uitase să îmi spună că Scottie nu era în stare să aibă grijă de el în această privință.

În ciuda faptului că în sinea mea o luam razna, am continuat să-mi țin capul sus.

– O să mă descurc.

„Prefă-te până reușești!“